

Nr 15

Av herr **Königson**, om viss ändring av lagen om kollektivavtal.

De av riksdagen år 1928 antagna lagarna om arbetsdomstol och kollektivavtal har betytt mycket för att skapa bättre ordning och ge större stabilitet åt förhållandena på den svenska arbetsmarknaden. Från arbetarpartens sida finns det heller ingen anledning att anmärka på domstolens oväld, och då det ibland talas om att den skulle utgöra ett instrument i klasskampen, på så sätt att den skulle vara mera lyhörd för arbetsgivar- än arbetarintressen, kan det finnas anledning att påpeka, att de flesta domsluten gått arbetsgivarerna emot.

Men även om man sålunda erkänner dessa lagars stora värde, kan detta inte få utgöra anledning till att man inte uppmärksammar de brister, som kan låda vid denna lagstiftning. En sådan brist är det enligt min mening, att både fackförening med dess styrelse samt enskilda medlemmar av samma förening kan fällas till ansvar och dömas till skadestånd för samma brott mot kollektivavtalslagen.

I de frågor det här gäller kan man inte förutsätta, att varje medlem av en fackförening skall vara så väl insatt och så omdömesgill, att han gentemot sin fackliga ledning skall kunna bedöma om en konflikt är olaglig eller inte. När medlemmarna därför följer sin ledning och vidtar en stridsåtgärd, som sedan kan visa sig vara olaglig, så har de bara handlat i enlighet med en facklig solidaritetskänsla, som är ett värde inte endast i det fackliga arbetet utan för hela samhället. Jag anser därför, att kollektivavtalslagen bör ändras så, att i de fall då en fackförening med dess styrelse blivit fälld till ansvar för brott mot denna lag och ådömts skadestånd, annan enskild medlem av samma fackförening inte må kunna dömas till skadestånd för samma brott.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av kollektivavtalslagen, att, i de fall en fackförening med dess styrelse fällts till ansvar och dömts till skadestånd, annan medlem av denna förening än styrelseledamot icke kan dömas till skadestånd för samma brott, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta erforderlig ändring i lagtexten.

Stockholm den 14 januari 1955

Ture Königson